ఆటబొమ్మలు

"మావారి స్నేహితుడి పెళ్లికని ఖమ్మం మెట్టు కొచ్చాము. రేపు ఉదయం మీ యింటికొస్తున్నా శ్రీవారికి సెలవులేదట. ఆయన రావడం లేదు. బావగారికి నా నమస్సులందజేయి.... మిగతా విశేషాలు నేనొచ్చాక చెప్తా... నీ రాధ".

ఉత్తరం చదవటం ముగించేసరికి ఎందుకో గుండెలో సన్నగా దడ మొదలయింది. ఏదో తెలియని భయం – ఆందోళన రాధ ఇక్కడికి రావడం నాకిష్టంలేదు... ఆయనకి విషయం తెలిస్తే ఎగిరి గంతేస్తారు. నాకు తెల్సు.. కానీ నేనది సహించలేను... ఏం చేయాలి? నీరసంగా కుర్చీలో కూలపడ్డాను.

రాధ నా స్నేహితురాలు. నేనే ఆ పిల్లను ఆయన గారికి పరిచయం చేసాను. పోయిన ఏడాది దసరా పండుగకు మా అత్తగారి ఊరు మైసూరు వెళ్ళాం. వెళ్ళేముందు ఆయనతో అన్నాను.

"ఏమండి "రాధ" అని చెప్పానే... తను బెంగుళూరులో వుంది. మన పెళ్ళికికూడా రాలేకపోయింది పాపం. ఒకపూట అక్కడ దిగి వెడదామా?"

ఆయన సరేనన్నారు బెంగుళూరులోదిగి చామరాజు పేటంతా వెదికి చివరకు శంకరమఠం దగ్గర వున్న వాళ్ళిల్లు కనుక్కున్నాం. సంభ్రమంగా ఆహ్వానించింది రాధ. ఆయనను పరిచయం చేయగానే కొంటెగా నవ్వుతూ అడిగింది.

"ఏం బావగారూ! డా॥ చంద్రశేఖర్‌గారి శిష్యరికం చేస్తున్నారా?"

మొదట అర్థంకాకపోయినా తర్వాత తేరుకుని మొహమాటంగా నవ్వేరాయన. నాకు చచ్చేంత సిగ్గనిపించింది దీనిసిగ్గు లేనితనం చూసి.

"చాల్లేకానీ కాస్త మామొహాన ఇన్ని కాఫీనీళ్ళేమయినా పోస్తావా?" అన్నాను.

హడావుడిగా వంటింట్లోకి దారితీసింది రాధ. కూడా వెళ్ళాను నేను. తీరా పాలుపొంగొచ్చే సమయానికి చటుక్కున లేచింది రాధ. "అయ్యో నా మతి మండ పాపం మీవార్ని అలా వాసాలు లెక్కపెట్టమని కూర్చో బెట్టేశాను. ఉండు మా ఆల్బం అన్నా యిచ్చివస్తా" అంటూ వెళ్ళింది.

అయిదు నిమిషాలయినా వెళ్లిన మనిషి వచ్చే జాడ కన్పించకపోతే నేనే కాఫీ కలిపి తీసుకువెళ్లా.

ఆయన సోఫాలో కూర్చుని ఒళ్లో ఆల్బం పెట్టుకుని చూస్తుంటే ఆ సోఫా వెనుక చేతులాన్చి నిలబడి వంగి ఒక్కోరి గురించి చెప్తోంది రాధ. తలెత్తితే ఆయనకు రాధ తల తగిలేలావుంది. దేనికో గలగలా నవ్వుతూ తలెత్తి నన్ను చూసింది.

"అరే! అలా నిలబడిపోయావేం? కాఫీ నీవే కలిపేశావా! సారీ... మీ శ్రీవారే నన్ను వెళ్ళనీయకుండా కొంగుబట్టి ఆపేసారు, 'ఇందులో వున్న వాళ్లెవరో నాకేం తెల్సు!" అంటూ" నవ్వుతూ ముందుకువచ్చి ఆయనకో కప్పు అందించి తానో కప్పు తీసుకుంది.

ఎంత పరిహాసమని సరిబెట్టుకుందామన్నా ఎందుకో నాకు దాని మాటలు నచ్చలేదు. మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాను కాఫీ సిప్‌చేస్తూ.

"మా ఆయన ఇలాగే సిద్ధి వినాయకుడిలా కూర్చుంటారు. ఓ మాటా మంతీ లేకుండా. నాకు చిరాకెత్తుతుందా వాటం చూస్తే... మీరెలా వేగుతున్నారండి బాబూ ఈ మూగ బొమ్మతో ఆయనతో అని, అంతలో నాకేసి తిరిగి అడిగింది.

"మీవారింత మాటకారులని చెప్పనేలేదే నాతో?" బలాబలాలు తేల్చుకుందామని నువ్వెక్కడ రంగంలోకి దిగుతావో అని భయం వేసింది." అన్నా చిన్నగా నవ్వేసి.

భోజనాలయ్యాక అందరం డ్రాయింగు రూములో చేరాం. రాధ మొగుడు పేపరు పట్టుకొని కూర్చున్నాడు. నాకేమో నిద్ర ముంచుకొస్తున్నది. కానీ రాధ కబుర్లు మాత్రం తెగడంలేదు. అందులో ఏ కొద్ది భాగమో నాతో చెప్పింది.. చాలా మటుకు ఆయనకే చెప్పింది. ఆ అతిచనవుకు వాళ్ళాయన ఏమనుకున్నాడో తెలియదుగానీ, పరాయి స్త్రీలతో ఎక్కువగా మాట్లాడని మావారు కూడా కులాసాగా నవ్వుతూ మాట్లాడుతుంటే నాకు మట్టుకు చిరాకు కలిగింది... ఆయనమీద కోపమూ వచ్చిందా క్షణాన.

సాయంత్రం రైలెక్కాక తేలికగా ఊపిరి తీసుకున్నాను. దార్లో అన్నారాయన. "మీ రాధ చాలా చలాకీ పిల్లకదూ! ఎలాటి వాళ్ళనూ ఇట్టే ఆకట్టుకుంటుంది?"

"కానీ వయసుకు తగ్గ గాంభీర్యం లేకపోతే వెకిలిగా కూడా అనిపిస్తారు" అనుకోకుండానే అనేసాను.

మైసూరులో పదిహేనురోజులు గడిపి తిరిగి హైద్రాబాదు బయలుదేరేముందు ఆయన అడిగారు.

మీ రాధకు రాయలేదా వెడుతున్నామని? పాపం స్టేషన్‌కి వస్తానందిగా!"

"ఆ పోనిద్దురూ! మొన్ననేగా చూసాను. ఇప్పుడు మళ్ళా దానికి అనవసర శ్రమ. అదీకాక అడ్రసు రాసుకున్న కాగితం కూడా ఎక్కడో పారేసానులా వుంది.." చటుక్కున అబద్ధమాడాను.

"అందులో శ్రమేముంది? చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతే ఆవిడ ఏమన్నా అనుకోవచ్చు. అడ్రస్ నేను డైరీలో రాసుకున్నా" నంటూ అప్పటికిప్పుడు నాచేత ఉత్తరం రాయించారు.

అన్నట్టుగానే రాధ స్టేషనుకు వచ్చింది. అసలే రాధ అందమైనది. అందులోనూ అప్పుడు అయిదో మాసమనుకుంటా మరీ అందంగా నిండుగా కనబడుతూంది. రాగానే ఏవో పొట్లాలు ఆయన చేతి కందించి నవ్వుతూ అడిగింది.

"ఏమండీ, బావగారు మీరు రాయించేరా ఉత్తరం? కామూయే రాసిందా?

"ఏం ఎందుకొచ్చిందా సందేహం?" కాస్త విసురుగానే అడిగాను.

అంత కోపమెందుకే కామూ? తనకన్న అందమైన స్త్రీలతో భర్త సరదాగా మాట్లాడితే ఆడవాళ్ళు సహించలేరట గదా... అందుకని తమాషాగా అడిగాను."

'ఉన్న మాటంటే ఉలుకే కదండీ మరి" నా వైపు ఓ చూపు విసిరి రాధతో అంటూ నవ్వారాయన.

నేనే మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాను, ట్రెయిన్ కదులుతుండగా మా వారన్నారు. "మరి మీరు మా యింటి కెప్పుడొస్తారు? మీరోసారి వచ్చేదాక మేం మళ్ళా రాము సుమండీ!"

"ఆ వైపుకు వస్తే తప్పకుండా మీ యింట్లో దిగి వెడతాను లెండి!" అంటూ.

"ఏమే కామూ అసలైన స్నేహితురాలివి నువ్వు పిలవక పోయినా ఆయన పిలిచారు... నాకు హైద్రాబాదు చూపించరా ఏమిటి? అనడిగింది.

"ఆయన పిలిస్తే నేను పిలిచినట్టే లెద్దూ.... అయినా నీకు నా పిలుపు కావాలా ఏమిటి ప్రత్యేకంగా" అన్నా నవ్వటానికి ప్రయత్నిస్తూ....

నేను నోరార రమ్మని పిలవక పోయినా వస్తుంది. ఆడవాళ్లకు అసూయ ఎక్కువని అనుకునే వాళ్ళని అనుకోనీండి గానీ నేను మాత్రం ఆ అతి చనువును సహించలేను. దీనికేదయినా చెయాల్సిందే అనుకున్నా దృఢంగా.

సాయంత్రం ఆయన రాగానే అలవాటు ప్రకారం అడిగారు "ఉత్తరాలేమయినా వచ్చాయా?" అని.

"లేవు! రోజూ ఎక్కడి నుండి వస్తాయి!" అన్నా అబద్ధము చెప్తున్నందుకు మనసు పీకుతున్నా!

రాత్రి ఆయన మంచి మూడ్‌లో వున్నప్పుడు దగ్గరికి చేరి గోముగా అడిగాను" ఏమండి? ఎన్నాళ్ళబట్టి ఆశ పెడుతున్నారు. గండిపేటకు తీసుకు వెడతానని... రేపు సెలవేగా వెళ్ళొద్దామండి.

"హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చిందేం నీకు!" ఓహో! కోరికలు కోరే సమయం కదూ పాపం! అన్నారు చిలిపిగా నవ్వుతూ.

సిగ్గుపడి తలత్రిప్పుకొని ముసి ముసిగా నవ్వుకున్నాను.

"సరే! అలాగే వెళ్దాంగానీ మరి జీడిపప్పు, పకోడీలు చేసి పట్టుకొస్తావా?" అన్నారు షరతు పెడుతున్నట్టు.

"మీరడగాలే గానీ ఏమి చెయ్యమన్నా చేస్తా!" అన్నా నవ్వుతూ.

అనుకున్నట్టుగానే పొద్దున్నే ఇంటికి తాళం వేసి టాక్సీలో బయలుదేరాము.

తిరిగినంతసేపు తిరిగి చూడాల్సినవన్నీ చూసి అలసటగా కూలబడ్డాం ఓ చోట. తెచ్చిన తినుబండారాలు ఖాళీ చేసాక ట్రాన్సిస్టర్ ట్యూన్ చేసి పుస్తకం చదువుకో సాగారాయన.

నేను కూడా వెనక్కి వాలి కూర్చున్నా కానీ మెదడుకు మాత్రం విశ్రాంతి దొరకలేదు. నా ఆలోచనలింకా రాధ చుట్టూనే పరిభ్రమిస్తున్నాయి.

"రాధ కొడుకెవరి పోలికో! దాని పోలిక వస్తే అందంగా వుంటాడు... ఈ సరికి ఇంటికొచ్చి తాళం చూసి నిరాశపడి వెళ్ళిపోయి వుంటుంది... పాపం శ్రమపడి వచ్చిన మనిషిని ఈ విధంగా నొప్పించడం న్యాయం కాదేమో, కానీ రాధ మగవాళ్ళతో అంత పూసుకు తిరగడం బావులేదు. నేనే కాదు నా స్థానంలో మరొకరున్నా ఇలాగే చేసేవారేమో.. అయినా రాధ పెళ్ళయ్యాక కూడా ఏమీ మారలేదు. కాలేజీ రోజుల్లోలాగే వుంది ఇప్పుడుకూడా. అనుకుంటుంటే ఆ రోజులు గుర్తుకు వచ్చాయి.

పి.యు.సి. నుండి బి.ఎ. పూర్తయ్యేదాక నేను, రాధ, శాంతి ముగ్గురం కలిసి చదివాం. బి.ఎ. లో ఒకే గ్రూపు తీసుకోవడమేకాక త్రిమూర్తులన్న నామాన్నికూడా పొందాము. కానీ ఎంచేతో శాంతీ నేనూ ఎక్కువ చనువుగా అరమరికలు లేకుండా ఉండేవాళ్ళం! బహుశ మా యిద్దరి స్వభావాలు ఒకలాటివే కావడం కారణం కావచ్చు. రాధ చాలా చిలిపిగా, అల్లరిగా, చలాకీదనం మూర్తీభవించినట్టుండేది, తనెక్కడ వుంటే ఆచోటు 'సెంటర్ ఆఫ్ అట్రాక్షన్' గా చేసేది. నేను మాత్రం అప్పటి నుండీకూడా "మూగబొమ్మ"నే.

నన్నూ, శాంతినీ వదిలేసి రాధను మాత్రం అడపాదడపా ఏడిపించేవారు అబ్బాయిలు, నేనయితే అలాటి కొంటె మాటలకు ఏడ్చేదాన్నేమోగానీ రాధ మాత్రం తేలికగా తీసుకోవడమేకాకుండా ఎంజాయ్ చేసేది వాళ్ళ అల్లరిని.

ఒక రోజు ఇంకా లెక్చరర్స్ రాని సమయంలో ఒక కుర్రవాడు గట్టిగా అడుగుతున్నాడు స్నేహితుడిని, "ఏమోయ్ కృష్ణా! నువ్వు పాటలేంరాయడం లేదా నీ రాధమీదా?"

మేం ఉలిక్కి పడ్డాం. ఊళ్ళో 'ఆరాధన' ఆడుతోంది.. అప్పట్లో... కృష్ణ కూడా ఆ ప్రశ్నకు బిత్తరపోయినట్టే కనిపించాడు, అంతలో తేరుకుని నవ్వేసి 'రాసినా అది అసలు వ్యక్తికి చేర్చేవాళ్ళేరోయ్?' అన్నాడు.

నేను రాధకేసి చూసాను. ఓరగా వాళ్ళవైపు చూస్తూంది నవ్వు దాచుకుంటూ, నాకు ఒళ్ళు మండింది.

"వాళ్ళ అలా కూస్తుంటే వింటూ ఊరుకుంటావేం నాలుగు చివాట్లేయక?" అన్నాను కోపంగా.

"పోనిద్దు! కుర్రకుంకలు... అనుకోనీ మన సొమ్మేమిపోయిందని!" అంది నిర్లక్ష్యంగా..

అంతటితో ఊరుకోక మర్నాడు మాపక్క నుండి నడుస్తున్న కృష్ణను చూడగానే సమయం సందర్భం లేకుండా ఉన్నట్టుండి అంది "కామూ! 'కృష్ణ' అనేపేరు నాకెంతిష్టం తెల్సా? పేరులోనే కాదు పేరుపెట్టుకున్న మనిషిలోకూడా ఉంటుందేమో అందం!"

ఇంకా ఏమనేదోగానీ చటుక్కున నోరుమూసా చిన్నగా నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడతను. క్లాసులోకి వస్తుంటే గుసగుసలు, నవ్వులు మొదలయాయి. తలవంచుకుని విసురుగా నా సీటులో వెళ్ళి కూర్చున్నా! తాపీగా హంసగమనంతో వచ్చి కూర్చుంది రాధ. "రాధా సమేతాకృష్ణా' అంటూ ఓ మూలనుండి పాట మొదలయింది గానీ లెక్చరర్ రావడంతో ఆగిపోయింది.

బి.ఎ. క్లాసులో మొత్తం మేము ఎనిమిది మంది అమ్మాయిలం ఉండేవాళ్ళం. ముందు బెంచీ అయితే స్టేజికి మరీ దగ్గరగా వుంటుందని తలెత్తిచూసే బాధ తగ్గించుకోవడం కోసం వెనక బెంచిమీద కూర్చునే వాళ్ళం మేము ముగ్గురం, ఆరోజు ఎక్కడో లాస్ట్ బెంచిలో కూర్చునే కృష్ణ మా వెనుక బెంచీలోకి బట్వాడా అయ్యాడు.

ఇంకోసారి పొరపాటునో గ్రహపాటునో రాధ తెల్లచీర ఎరుపు జాకెట్టు వేసుకొచ్చిన రోజు కృష్ణ తెల్లని ప్యాంట్‌తో ఎరుపు గీతల షర్టు టక్ చేసి వచ్చాడు. ఇక ఆ రోజు కృష్ణను వేధించారు కుఱ్ఱకారు.

"ఏం గురూ! కథ చాలావరకు వచ్చినట్టుందే! చెప్పుకుని కట్టుకున్నారా ఏమిటి" అంటూ.

ఇలా ప్రారంభమైన కథ చాలా దూరంపోయింది. అలా జరగడానికి రాధప్రోత్సాహం వుందని నాకు శాంతికి కూడా తెల్సినా... ఏమీ అనలేకపోయాము. పాపం అతగాడు నమ్మినబంటులా రాధ ఎక్కడికి వెడితే అక్కడకు తిరగడం, ఆ పిల్ల కోసం మతి పోగొట్టుకోవడం మొదలు పెట్టేడు.

ఇంతలో సంక్రాంతి సెలవులిచ్చారు. సెలవుల్లో బలవంతంచేసి వాళ్ళ ఊరికి లాక్కెళ్ళింది శాంతి మా యిద్దర్నీ! శాంతి వాళ్ళన్నయ్య బి.యి. ఫైనలియరు చదువుతున్నాడు. పరిచయానంతరం మాతో చాలా చక్కగా మర్యాదగా మాట్లాడాడు.

రెండ్రోజుల తర్వాత సింహాచలం వెళ్ళాలని ప్రోగ్రాం వేసింది శాంతి. బస్సులో వెడదామనుకున్నాం! కాని సురేష్ ఎగతాళి చేసాడు.

"అమ్మమ్మలలా బస్సుల్లో వస్తార్ట! ఆమాత్రం నడవలేరూ?

'నడవలేక కాదులేవోయ్... ఊరికే శ్రమ పడడం దేనికని గానీ.." శాంతి అన్నయ్యను వెక్కిరించింది.

"మళ్ళా ఆ ప్రగల్భాలెందుకూ! ఒప్పుకోరాదూ చేతకాదని?" సురేష్ రెట్టించాడు.

"నేను ఎక్కగలనండోయ్.... వీళ్ళిద్దరికోసం 'ఊ' అన్నా?" అంది రాధ.

'చేతనయినవాళ్ళు చేసి చూపించండి మాటలు కాదు..." కవ్వించాడు.

"ఓ.కె. నేను మీతోపాటు నడిచేవస్తా" రాధ ధోరణి శాంతికికూడా నచ్చలేదల్లే వుంది. ఫ్లెయిన్‌గా అనేసింది "సర్లే! నీకు మా కంపెనీ కన్న పందెం ముఖ్యమన్నమాట."

కానీ అన్నట్టుగానే వాళ్ళిద్దరూ నడిచే వచ్చారు. రాగానే ఉస్సురు మంటూ కూలబడింది రాధ. "నేరకపోయి పందేనికి దిగానే బాబూ! కాళ్ళుపడిపోతున్నాయి...

"నడవలేనంటూ ఎంత గోల చేసారో తెల్సా శాంతీ?" ఫిర్యాదు చేస్తున్నట్టు అన్నాడు సురేష్.

"మీరేం ఎత్తుకుని వస్తానని మాట వరసకైనా అనలేదు" కొంటెగా చూస్తూ అంది రాధ.

"పోనీలెండి! ఇప్పుడు కాళ్ళు పట్టనా?" సురేష్ నవ్వాడు. సింహాచలం నుండి వచ్చాకా కొత్తగా అనిపించిన విషయం సురేష్ రాధను ఏకవచనంతో పిలవడం. నేనూ శాంతీ మాట్లాడుకుంటుంటే తను మాత్రం అతనితో బాతాఖానీలోకి దిగేది. రాధకు మగ గాలి అంటే యిష్టమేమో, అది ఏంచేసినా ఇతరుల నాకర్షించేట్టు చేసేది.

మేము వచ్చేసేటప్పుడు రాధ నడిగి అడ్రస్ తీసుకున్నాడు సురేష్.

కాలేజీ తెరిచిన ఓ రోజున సంబరంగా చెప్పింది రాధ." మా మామయ్య వచ్చాడోయ్ అంటూ.

ఈ మామయ్య గురించి వినడం యిదే ప్రథమం నాకు. అందుకే అడిగాను" బట్టతలా బుఱ్ఱమీసాలు వుంటాయా."

ఛఛ... చందమామ లాటి కుర్రాడిని ఎంత మాటన్నావే" అంది నొచ్చుకుంటూ.

ఆ చందమామను పరిచయం చేసిందినాకు. నేనెంత బిడియస్తురాలినో అంతకు రెట్టింపు మొహమాటస్థు డతడు. కానీ అతనేం చేస్తున్నా అతని చూపులూ, మనసూ రాధ మీదె వుండడం గమనించానా కొద్దిసేపటిలోనే. రాధ ఎదురుగా ఉన్నంతసేపూ అతని కళ్ళు వింతకాంతితో వెలగడం చూశాను.

తర్వాత అన్నాను రాధతో "మీ మావయ్య రాధాదేవి డివోటీ లాగున్నాడే."

రాధ గర్వంగా నవ్వింది "పడిచస్తాడు తెల్సా' కట్టలు కట్టలు ఉత్తరాలు... కాదు కాదు ప్రేమాయణాలు రాసి పంపుతాడు. నెలకోసారి చూడాలనిపిస్తుందంటూ పరుగెత్తుకు వస్తాడు...."

"పాపం పూర్ ఫెలో" అనుకున్నా మనసులోనే. క్రిష్ణ తనకోసం పడిచస్తున్నాడని తెల్సినప్పటి నుండి అతన్ని నిర్లక్ష్యం చేయడం మొదలు పెట్టింది రాధ. అతను మాట్లాడబోతే విదిలించుకోవడం వెంటవస్తే చీదరించుకోవడం చేయసాగింది.

ఓ మూలనుండి పరీక్షలు తరుముకు వస్తుంటే మరొక వైపు 'కాలేజీడే' గురించి భారీగా ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. మా క్లాస్ రిప్రెజెంటెటివ్ మాధవ్ అప్పుడప్పుడు ఏదన్నా సహాయం కావలిస్తే అమ్మాయిల వెయిటింగు రూముకు వచ్చేవాడు. తనేముందు కల్పించుకుని పలకరించేది రాధ. ఓరోజు అతను వెళ్లిపోతుండగా గట్టిగానే అంది.

"టినోపాల్ 'రాజేంద్రకుమార్'లా వుంటాడు కదూ శాంతా! ఏమైనా మగవాళ్లు పొడుగ్గా వుంటే బావుంటారుసుమ్మీ."

"టినోపాల్" అన్నది మాధవ్‌కు మేం పెట్టిన నిక్ నేమ్. ఎప్పుడూ వైట్ డ్రెస్ వేస్తాడని ఆపేరు పెట్టామని అతడికీ తెల్సు. ఆ మాటలు అతను వినాలనే అందని శాంతికీ, నాకూ కూడా తెల్సు.

తర్వాత మాధవ్ ఏదో వంకమీద రాధతో మాట్లాడడానికి వచ్చేవాడు. వాళ్ళు వేసే నాటకంలో హీరోయిన్ డైలాగును తెరవెనక నుండి పలకడానికి ఒప్పుకుంది రాధ. హీరో మాధవ్‌గారే! అప్పటి నుండీ రాధ కనబడగానే ఎదురుగా అనేవారు మా క్లాసువాళ్లు. "కృష్ణను వదిలి మాధవ్‌ని పట్టింది భాగ్యం!" అని.

ఒకరోజు రాధ చాలా సంతోషంగా కనబడింది. "ఏమిటేవ్ మరీ అంతలా నీలోనువ్వ సిగ్గుసిగ్గుగా నవ్వుకుంటున్నావ్ ఏమిటి కథ?" అనడిగింది శాంతి.

'ఆడపిల్లలెందుకు సిగ్గుపడతారు చెప్పు?" అంది రాధ డొంకతిరుగుడుగా.

"పెళ్ళి కుదిరితే..." అన్నాను.

'మరి అదేకథ. మానాన్న ముహూర్తం నిశ్చయించుకు రావడానికి వెళ్ళేరు." అంది చిన్నగా నవ్వుతూ.

ఉలిక్కిపడ్డాం నేనూ శాంతి, "మరి మీ మావయ్య." సందేహంగా అడిగాను మనసులో అతనిమీద జాలిపడుతూ.

"బావుందమ్మా బి.ఎస్.సి. ఫెయిలయి వ్యవసాయం చేసుకునే వాడికిచ్చి ఎలా పెళ్ళి చేస్తారు మావాళ్లు. ఈ చంద్రశేఖర్‌గారు ఎమ్.ఎస్. చేసి అసిస్టెంట్ సర్జన్‌గా వున్నారు తెల్సా." అంది కించిత్ గర్వంగా.

"అయితే వాళ్ళందర్నీ కుక్కల్లా వెంట ఎందుకు తిప్పుకున్నావు." అని అడగాలన్నంత ఆవేశం వచ్చిందిగానీ శాంతి కళ్ళతోనే వారించింది. అడగడం వలన ప్రయోజనం లేదు. గానీ మా స్నేహం చెడిపోతుంది కూడా! నోరుమూసుకుని వూరుకున్నాను.

శాంతితో సాయంత్రం హాస్టల్‌కి వెళ్ళినప్పుడు చెప్పిందది. "మొన్న మా అన్నయ్య రాధ గురించి వెయ్యి ప్రశ్నలువేస్తూ ఉత్తరం రాశాడు, తన కెందుకు జాబులు రాయలేదో అడగాలిట... పైగా ఇక్కడకు వస్తానంటూకూడా రాశాడు.. బాగా చీవాట్లు పెడుతూ రాశాననుకో.. 'రాధకిప్పటికే చాలా మంది వున్నారు ఆశలేం పెట్టుకోవద్దని."

"రాధ పెళ్ళి గురించి రాస్తే పాపం ఎంత ఫీలవుతాడో..." అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ.

పరీక్షల ముందు రాధ పెళ్ళి జరిగింది. అందరితోపాటు కృష్ణకూ శుభలేఖ ఇవ్వగలిగిన దాని కఠినత్వానికి ఆశ్చర్యమనిపించింది. ఉన్నట్టుండి కాలేజీ మానేసి ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు కృష్ణ. రాధ వెళ్ళిపోయిన చాల రోజుల వరకు దిగాలుగా కనబడే వాడు మా టినోపాల్....

"ఎవరిగురించోయ్ అంత దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావు." నవ్వుతూ అడుగుతున్న మావారి మాటలతో ఆలోచనలనుండి తేరుకున్నాను.

"నే నెవరి గురించి ఆలోచిస్తాను, మీ గురించి తప్ప!.

"ఏం నన్నెవరూ ఎత్తుకుపోకుండా ఎలా కాపాడ్డమా అనా చింత." ఈయనకు థాట్ రీడింగ్ వచ్చునా ఏమిటి అనిపించింది.

"నేను కాపాడుకోవలసినంత బలహీనులు కారులెండి మీరు!" అని పైకి అన్నాను కాని మనసులో మాత్రం అనుకున్నా...

"రాధలాటి కొందరు ఆడవాళ్ళకు మగవాళ్ళ మనసులతో ఆడుకోవడం సరదా! వనిత తనంతట చనువిచ్చి కదిలిస్తే ఎలాటి ధీరుడైనా కరిగిపోతాడు, కానీ మిమ్మల్ని రాధ చేతిలో మరొక ఆటబొమ్మను కానివ్వకూడదనే నా ప్రయత్నం."

"ప్రగతి" వార పత్రిక

తేది : 24-3-1972